

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. GÉRARD

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ...

ΕΛΛΙΓΧΟΛΙΚΑ, ο Μωρίς Ταρντιβέλ, από το ψηλό κάθισμα του μπάρ όπου καθόταν, κίτταζε το μισοαδειασμένο ποτήρι του.

Τα προκλητικά βλέμματα που του έρχονταν ή νεαρές πελάτισσες, αξιέπραστές και πάντα πρόθυμες, χανόντουσαν στο κενό.

Ο Μαρσέλ δεν φαινόταν νάχη καμιά διάθεση ν' ανείξη κουβέντα μαζί τους. Ασφαλώς το μυαλό του ήταν άλλο.

— Πού όμως;

— Νά, κίτταζε έκει στο βάθος του λογιστηρίου και προσπαθούσε να διακρίνη μια σιλουέτα που μισοφαινόταν πάνω άπ' αυτό.

Ο Μαρσέλ ήταν έρωτευμένος με την ταμία του μπάρ, τριπλά έρωτευμένος... Την πρώτη βροδιά που την ελθε πίσω άπ' το μπάζο της, έννοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά του και ψιθύρισε:

— Ω! Θεέ μου! Τι ώραία που είνε!

Κι' από τη ήμερα εκείνη, δέν έπήγαινε πειά στο μπάρ παρά μόνο γι' αυτή. Καθόταν στην άντικρυφή της άκρως βωγία, γιά να τή βλέπει καλύτερα.

Ελχε πρόσωπο άγγέλου ή μονάχας. Φωτιστέφανο από ξανθά μαλλιά. Ένα ύψος ξημνο, ούτε πρακτικό, ούτε δειλό. Τά πειύ όμορφα μάτια του κόσμου. Μισοτάλα λετήρ. Έπειθεμιάδα με βελουδινο χνουδι. Και λαοο βίκια που ήσαν φωλιές φιλημάτων.

Κονιά της θρόνιζε πάντα έπανω στην κάσσο, ένα φριχτό σκυλιά, κ' «πεκινούα» που μισοκοιμόταν διαρκώς και άρηνε να κρέμεται έξω ή γλάσσο του.

Έπί πολλές ήμέρες στη σειρά ο Μαρσέλ πήγαινε άνελλειπώς στο μπάρ και δέν έφευγε παρά μόνο την ώρα που έλκεινε.

Σιγά σιγά, γινόταν και πιό τολημρός. Κάθε μέρα δέ, προχωρώντας κι' από ένα κάθισμα, έφτασε στο τέλος να θρονιαστή μπροστά στο ταμείο.

Κι' άρχισε την πολιορκία με μερικές κουβέντες, με μερικά κομπλιμέντα.

— Η ταμία δέν του άγριψε καθόλου. Κάθε άλλο. Του άπαντούσε.

Του άπαντούσε μάλιστα με άρεστο πνεύμα, χωρίς να τον ένδοξαρινι, μά και χωρίς να τον άποθαράνι.

Κι' ο Μαρσέλ την έρωτευόταν όλοένα και πιό πολύ...

Την άγατούσε! Την άγατούσε όσο ποτέ δέν ελχε άγατήσει στη ζωή του...

Κάθε βράδυ, κατεβρόχιζε με τό βλέμμα του ή Λουοέττα, και γιά να έγγελισθί την άυτομονορία του, χείδε τις κόκκινες τριχές του φοχτού σκυλλιού της.

Μή μπροώντας ν' άπευθόνη φλογερά λόγια πάθους στο άντικείμενο των έπιθυμιών του άνακουφίζονταν άποκαλόντας το άηδες πεκινούα «λατρευτό» του και «άγαπημένο» του.

Και ή Λουοέττα, χαμογελώντας, τον ρωτούσε:

- Άγαπάτε τά ζώα;
- Ω! ναί, της άπαντούσε έκει της.

Και από μέσα του έλεγε συγχρόνως: «Αυή που άγατώ είσαι έσύ! Τό ζώο αυτό τό αγχιόνομαι...»

Πινοτός ή κολακεία του Μαρσέλ προς τό σκυλάκι δέν έμειναν χωρίς άποτέλεσμα. Έν πρώτους, του χάριζαν άρεστά χαιώμελα της κυρίας του. Κ' έπειτα του έδωσαν μια πληροφορία χρήσιμη: διαβασε άπάνω στο περιλαίμιο του ζώου τη διεύθυνση της Λουοέττας.

Κ' ή φλόγα της άγάπης στην καρδιά του φούντωνε όλοένα και πιό πολύ.

— Δέν μπορώ πειά! Έλεγε κάθε τόσο μέσα του. Την άγατώ πολύ... Μά είνε άδύνατο να της εκφράσω

τόν έρωτα μου, χωρισμένος από αυτήν από τον πάγχο ενός μπάρ. Πρέ πει να βρω τρόπο να της μιλήσω ιδιαιτέρως...

Μά ή δειλία παρόλε με τον έρωτευμένο μου.

Στό τέλος άποφάσισε να καταφύγη στην πονηρία. Ένα βράδυ που τό πεκινούα της άγαπημένης του ελχε βγή στο πεζοδρόμιο γιά να κάνει κάποια πολύ περή άνάγκη έποικηλήθηκε της ευκαιρίας και τό άρπαξε.

Τό σχέδιο του Μαρσέλ ήταν πολύ άπλό. Τό ξέγησε μόνος του στο άντιπαθητικό ζώο.

— Άκουσε, βρωμόσκυλο, του έλε, έσύ θα μου δώσεις την ευχαρία που τόσο καιρό τή ζητώ... Άδριο τό πρωί, θα σε ξαναπάω στο σπίτι της κυράς σου... Της κυράς σου που θα γίνη δική μου κυρά! Θα χαρή τόσο πολύ που θα σε ξαναβρή... Και ασφαλώς θα θέλιση να δείξη την ελγνομοσύνη της σ' αυτόν που σε βρήκε...

Την άλλη μέρα τό πρωί κρατώντας τό σκύλο κάτω άπ' το μπάζο, ο Μαρσέλ άνέβαινε τις σκάλες του σπιτιού της εκλεκτής του.

Του άνο έμα μια γρηά, ή όποία, μόλις ελθε τό σκύλο, άρχισε να εσφονίζη χαρούμενα:

— Λουοέττα! Λουοέττα!... Βρέθηκε τό σκυλλά σας!..

— Ναί, κυρία, ελπε ο Μαρσέλ. Φαντασθήτε ότι τό βρήκα να περιτλιανάται στους δρόμους κι' ότι...

Ο σκύλος, καθώς έκείνος μιλούσε, του έσφυγε σάν βέλος από μια πόρτα μισάνοιχτη. Η γρηά γυναικία τον άκολουθούσε.

Ο Μαρσέλ έμεινε μόνος σ' ένα μικρό άντρέ.

Σέ λίγο, ή γρηά ξαναπαρουσιάσθηκε και του έλε:

— Κύριε, ευάρεστηθήτε ν' άκολουθήσετε... Η δεσποινίς Λουοέττα θέλει να οαε ευχαριστήση μόνη της.

Κι' ώδήγησε τό Μαρσέλ, σε μια όλοόλευκη σάλλα λουτρού.

Μέσ' στο λουτήρα βρισκόταν ή Λουοέττα! Μιά Λουοέττα πιό άξιο λάτρευτη, πιό ξανθή από ποτέ... Κοιμένη στο νερό ως τό λαμίο χαμογελούσε έντυχιόμην.

— Συγχωρήστε με που σας δέχομαι κι' αυτόν τον τρόπο ελπε, χωρίς να γυμιά να τον κιντήξω. Μά θέλω να οαε ευχαριστήση μόνη μου που μου φέρατε τό σκύλο... Δέν κοιμηθήκα όλη τη νύχτα, τόσο άνήσυχη ήμουν...

Άξαφνα άναγνωρίζοντας τον Μαρσέλ, έκανε μια κινήση έκκλιξέως; και ξεφρόνισε:

— Σεις! Σεις!...

— Και!... Ναί!... Έγώ!... Τραύλισε ο Μαρσέλ που έκοίταξε, μέσα, στο μπάνιο, τό νερό που κάποια χημική ουσία τό χρωμάτιζε και τό έκανε πολύ θολό, ώστε να μη διακρίνεται το σώμα της νέας.

Όσοσο, φανταζόταν τό γυμνο κορμί της Λουοέττας, αυτό τό κορμί που όνειρευόταν να τό σφιξη στην άγκαλιά του...

Η ταραχή του Μαρσέλ ήταν τόση, ώστε δέν μπόρεσε να βρή καμιά από τις όμοιες φράσεις που ελχε προετοιμάσει.

Τέλος, άπό ή Λουοέττα τόνευχάριστησθευερά, κατάλαβε ότι έφερε νά-πορευθή.

Τότε άπ' τό χρωματιστό νερό, βγήκε ένα μπράτσο! Ένα μπράτσο ύπεροχο, άξιο να έμπνευση ένα γλύπτη.

Η Λουοέττα έδωσε τό χέρι της στο Μαρσέλ, ό όποιος της τό φίλησε με πάθος κι' άμέσως κατόπιν βγήκε έξω.

Βρέθηκε μόνος σ' ένα σαλονάκι. Κ' έκει, με τό πόδια κοιμένα από την ταραχή του, σωριάστηκε σ' ένα ντιβάνι.

— Πρέπει να την περιμένο! ψιθύρισε. Πρέπει να της μιλήσω... Την άγατώ πολύ... Ά! όσο σκέπτομαι ότι αυτή τη στιγμή θα βγαίνη άπ' τό μπάνιο της πίσω από εκείνη την πόρτα!

Κ' έξαρνα σάν να τον φώτισε μια έμπνευστις, ψιθύρισε:

— Η κλειδαβιά!

Και χωρίς να χάνη στιγμή, έτρεξε στην κλειδαροσύρμα, γονάτισε κι' άρχισε να κιντήξη άπ' αυτήν.

— Τόσο τό χειρότρο! μουρούριζε. Πιός θα τό μάθω! Έξέ άλλο του άγατώ!.. Την άγατώ!..

Άξαφνα όμως άναπήδησε με φρόνη.

— Ω! ώ! ώ! ξεφρόνισε. Και τώβαλε στα πόδια. Κατέβηκε τέσσερες τέσσερες τις

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ του Άλεξ. Δουμά (πατρός) ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ της Ντελλό

Επίσης συνεχίζετε ή διανομή των Δ' Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του Άλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υιού, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββα Πρεβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτινού και ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσοε και ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλό.

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιά να ευχαριστήσουν τους πολυλήθεις άναγνώστες των, άπεράσισαν, εκτός των βιβλίων που τους προσέφεραν κάθε μήνα ως δώρον, ταυ διευκολόνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσο από τους άναγνώστες μας παρουσιάζουν τα τέσσερα βιβλία, τά όποία χρειάζονται γιά να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΗΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Γουλιού Βέρνι, πληρώνοντας εκ τώ δρομαγιά γιά τό καθένα άπ' αυτά, αντί των 20 που τιμώνται έκαστον.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο συνταγματάρχης Ροδίτης και ο Βασιλεύς 'Οθων. 'Ο κορσές του συνταγματάρχου. Πώς ξεστηθήθηκε μπροστά στο βασιλέα. Τά γέλια του 'Οθωνος. Μιά ιστορική μονομαχία στο Ναύπλιον. Τό πάθημα του ξένου εφομαχου. Τά ήρωικά λόγια ενός μελλοθανάτου στρατιώτου κλπ. κ.λ.π.

Μεταξυ των πρώτων 'Ελλήνων αξιωματικών ήτο και ο συνταγματάρχης Μιχαήλ Ροδίτης, παλαιός φιλικός και άγωνιστής, τόν οποίον ο βασιλεύς 'Οθων έκτιμούσε και άγαπούσε εξαιρετικά.

Μιά μέρα λοιπόν ο 'Οθων, για να πειράξη τόν Ροδίτη, τού είπε με προσποιητά άσχηρό ύφος :

— Σάς έκτιμώ πολύ, κύριε συνταγματάρχα, και πιστεύω να έχετε λάβει ως τώρα άρκετές αποδείξεις της έκτιμήσώς μου αυτής. 'Εντούτοις όμως, ο συνάδελφός σας δέν κάνουν άλλο, παρά να σάς κατηγορούν.

Ο Ροδίτης ταράχτηκε υπερβολικά, άκούοντας τά λόγια αυτά τού βασιλέως και ρώτησε :

— Και ποιόν είδους κατηγορίες μου άποδίδουν, Μεγαλειότατε ; Είνε δυνατόν να μάθω ;...

— Ο 'Οθων, χαμαγελώντας έλαφρά, τού άπάντησε :

— Σάς κατηγορούν, κύριε Ροδίτη, ότι φοράτε κορσέ!

Πράγματι δέ, επειδή ο Ροδίτης είχε λιγερή κομοστασιά διεδίδετο, ως άστειότης όμως μάλλον, μεταξυ των αξιωματικών, ότι φορούσε κορσέ.

— Φοράω κορσέ; φώναξε ο συνταγματάρχης, ο οποίος είχε γίνει κατακόκκινος. Τότε ή Μεγαλειότης σας θά μου επιτρέψη ν' άπολογηθώ μπροστά της, αυτή τή στιγμή σιάλας...

Και χωρίς να περιμένη τή βασιλική συγκατάθεσι, ξεκουμπώθηκε κ' έπέδειξε τού στήθος του στόν 'Οθωνα, ο οποίος είχε σκάσει στα γέλια.

— Έτσι ο 'Οθων έπέισθη ότι ο εύνοούμενός του αξιωματικός δέν φορούσε κορσέ, και στό εξής όσάκις γινόταν λόγος σχετικώς μπροστά του, διέψευθε τού πράγμα γελώντας.

Μά ή βασιλική αυτή διάψευσις δέν έφτασε για να κινή τις κακές γλώσσες να σωπάσουν.

Και οι παλαιοί έθνηαίοι όσάκις έβλεπαν να περνά ή λεβεντόκορμος και καμαρωτός Ροδίτης, έλεγαν κρυφογελώντας μεταξυ τους :

— Νά ο αξιωματικός που φοράει κορσέ!

Κατά τόν 1833, είχε φτάσει στό Ναύπλιο, πρωτεύουσα τότε τού νεοσύστατου 'Ελληνικού Βασιλείου, ένας διάσημος Εθωρωπαίος εφομαχός, ο οποίος, με τοιχοκολλημένης στους όρθους, προκαλούσε ού μονομαχία όποιον θεωρούσε τόν έαυτό του ικανό να τά βγάλει πέρα, μαζί του στό σπαθί. Τότε ένας 'Ελληνας αξιωματικός από τή Ρόδο, ο 'Αναστάσιος Ροδίος, περιήρμος εφομαχός κ' αυτός, τού έστειλε μιá έπιστολή στήν όποια τού έγγραφε ότι ήταν πρόθυμος να μετρηθι μαζί του κ' ότι τόν περιέμενε να μονομαχήσουν τήν επομένη Κυριακή στήν Κεντρική πλατεία τού Ναυπλίου.

Η άδελφή όμως τού Ροδίου, από φόβο μήπως ο άγαπημένος της άδελφός σιωωθή στή μονομαχία, έτρεξε, στόν 'Υπουργό, τών Στρατιωτικών και με δάκρυα στα μάτια τόν παρακάλεσε να άπαγορευθι στόν άδελφό της να μονομαχήση.

Πράγματι, ο 'Υπουργός έκάλεσε τόν Ροδίον, και τού συνέστησε ν' άποφύγη τή μονομαχία. 'Εκείνος όμως ήταν άμεταπίστετος.

— Έδωσα, τού είπε, τού λόγου της τιμής μου και ως 'Ελληνας αξιωματικός και ως Ροδίος, θά τόν κρατήσω.

Τότε ο 'Υπουργός αναγκάστηκε να ύποχωρήση κ' άφού εύχθη στό Ροδίον καλή έπιτυχία τόν άρπησε να φύγη.

Τήν Κυριακή όλος ο λαός τού Ναυπλίου είχε συγκεντρωθι στήν κεντρική πλατεία τού Ναυπλίου γά ν' άπολαύση τού άδυσήστου

σκάλες και, όταν βρέθηκε στό δρόμο, σκούτους τού μετάπό του, για να διώξη τήν τρομακτική όπτασία που είχε δη πρό όλίγου.

Μά δέν μπορούσε να σβήση από τή μνήμη του ή άπαίσια αυτή είκόνα.

— Έβλεπε τή σάλα τού μαντίου, τού αξιολάτρευτο πρόσωπο της Λουσιέτας, κ' έπειτα τή γρηά ή όποια μιηκε μέσα, έσκυψε πάνω άπ τού μαντίου και με μιá έλαφρη προσπάθεια, τράβηξε έξω από τού νερό ένα θείο κορμί, ένα μπουστό ύπυροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δέν υπήρχαν...

— Η όραση Λουσιέτα ήταν χωρίς πόδια.

Τό ίδιο έκείνο βράδυ, ή Λουσιέτα άνήγγελε στό μπαρ ότι είχε ξαναβρη τού σκαλάκι της.

Μά τού μπαρ είχε χάσει έναν πελάτη, τόν Μαρσέλ...

A. GERARD.

θέαμα, που θύμιζε μονομαχίες ίπποτών.

Ο άγων άρχισε με πείσιμα και από τούς δυο αντίπαλους. 'Ο Εθωρωπαίος εφομαχός προσπαθούσε να πληρώση τόν αντίπαλό του, ενώ ο Ροδίος κρατούσε στάσι ά νυκτική, και προσπαθούσε να τόν κουρδάση.

Τέλος, όταν είδε τόν Εθωρωπαίο εξαντλημένο και κάθιδρο, άνέλαβε τήν έπίθεσι και μ' ένα κεραυνοβόλο χτύπημα, τόν τραμάτισε βαθιά κάτω άπ τήν άριστερή ώμοσπλάτη.

Τό τι έπακολούθησε τότε δέν περιγράφεται. 'Ο λαός, μεθυσομένος από ένθουσιασμό, σήκωσε τόν Ροδίον στα χέρια κ' άρχισε να τόν περιφέρη θριαμβευτικά στήν πόλι.

— Έπί πολλές δε ήμέρες τού Ναύπλιο πανηγύριζε για τήν 'Ελληνική αυτή νίκη.

— Αλλά και ή λαϊκή Μούσα δέν ύστερησε στήν περίστασι αυτή κ' ένα σωρό σάτυρες συνέτεθησαν εις βάρος τού άτυχού ξένου εφομαχού. Μεταξυ των άλλων ήταν και ή εξής, τήν όποια οι Ναυπλιώται τραγουδούσαν κάθε βράδυ κάτω άπ τά παρόθυρα τού ξενοδοχείου όπου έμενε κ' έθεραπεύετο από τήν πληγή του ο νικημένος εφομαχός:

Σάν δέν ήξερες, Φραντσέζε,

να παλαιώνες με σπαθί,

τι σκολούδες τά χερσιά

στά σοκάνια τά πλατειά ;

Σάν δέν ήξερες να φάς

τά μακαρόνια,

τι ξζίνες πολύ τυρί;

Τήν κακή σου τήν ψυχρή!

Κατά τόν 'Ελληνοβουλγαρικό Πόλεμο τού 1913, ο' ένα νεοκομείο της Θεσσαλονίκης ένσηπλετέτο κάποιος τραυματίας, ο οποίος δέν έδινε πειά καμμιά έλπία ά ζωής.

Ο άτυχής στρατιώτης είχε πλήρη συνείδησι της καταστάσεώς του και φανόταν λυπημένως βαθύτατα. Οι γιατροί κ' οι νοσοκόμοι προσπαθούσαν να τού δίνου έλπίδες και τόν έρωτούσαν διαρκώς άν ήθελε τίποτε.

— Δέν θέλω τίποτε, άπάντησε οε κάποια στιγμή ο έτοιμοθανάτος. Αυτάμα μόνο που έχω μιá ζωη και δέν είχα περισσότερες για να τις δώσω όλες στήν πατρίδα μας!

Τό ανέκδοτο αυτό, που δείχνει όλη τήν 'Ελληνική παλληκαριά, τού βεβλιώνει ο διακεκριμένος χειρουργός Γ. Γερουλιάνος, ο οποίος άκουσε τά ήπέρχα αυτά λόγια τού γενναίου στρατιώτου.

Κάποτε ή έφημερίς «Χρόνος» τού συμπαιθεστάτου και άειμνήστου δημοσιογράφου Κωστή Χαϊροπούλου εύρίσκει οε οικονομικά δυσχερείας, και, φυσικά, καθυστερείτο ή μισθοδοσία τών συντακτών.

Τότε ένας από τούς συντάκτας, έστειλεν στόν μακαρίτη Χαϊρόπουλον μιá έπιστολή, ή όποια άρχιζε, έτσι :

«Κύριε διευθυντά,

'Ο... «Χρόνος» ως λέγουσι και οι 'Αγγλοι είνε ρηήμα, αλλά δυστυχώς, εδώ δέν συμβαίνει αυτό τού πράγμα... κτλ. κτλ.»

— Αποτέλεσμα τού έξυπνου, αυτού λογοπαίνιου τού συντάκτου, ήταν να διαταχθι τού ταμειών, νά τού πληρώση, εκ τών ύστερημάτων του, τήν καθυστερούμενην δεκαμερίαν.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σύμφωνα με τις τελευταίες δυναμομετρικές παρατηρήσεις τού περιφήμου Γάλλου καθηγητού της Φυσιολογίας, δόκτωρος 'Ερνέστο Μπόχ, ο άνθρωπος μπορεί ν' άναντιόξη τή μεγαλύτερη σωματική του δύναμι, τού πρωτ άμέσως μετά τού ζύπνημα, τή δε μικρότερη, τις ώρες που άκολουθούν μετά τού μεσημβρινό γεύμα.